

Volumul de față conține o traducere completă a faimoasei lucrări etiopiene *Kebra Nagast*, adică *Gloria regilor [Etiopiei]*. Lucrarea aceasta a fost la mare cinste în Abisinia timp de câteva secole, iar în toată țara a fost, și încă mai este, venerată de oameni ca deținând dovada finală a descendenței lor din patriarhii evrei și a înrudirii regilor lor, pe linia lui Solomon, cu Hristos, Fiul Domnului. Importanța cărții, atât pentru regii, cât și pentru poporul din Abisinia, este înfățișată cu claritate de scrisoarea Regelui Ioan al Etiopiei către răposatul Lord Granville în august 1872. Regele spune: „Există o carte numită *Kivera Negust* care conține Legea întregii Etiopii, iar numele Shûm-ilor (adică ale Șefilor), ale Bisericilor și ale Provinciilor sunt în cartea aceasta. Te rog să afli cine are cartea și să mi-o trimiți, pentru că în țara mea poporul nu se va supune ordinelor mele fără ea”.

Kebra Nagast este o mare depozitară de legende și tradiții, unele istorice și unele având un caracter pur folcloric, derivate din Vechiul Testament și din scrierile târzii rabinice, precum și din izvoare egiptene (atât păgâne, cât și creștine), arabe și etiopiene. Nu știm nimic despre istoria timpurie a compilației, a alcătuitorului ei și a editorilor ulteriori, dar principala bază a celei mai vechi forme a ei au fost tradițiile curente în Siria, Palestina, Arabia și Egipt din timpul primelor patru secole ale erei creștine. Cântărind cu grijă tot ce a fost scris de Dillmann, Trump, Zotenberg, Wright și Bezold și luând în considerare probabilitățile conținutului, nu vom greși foarte tare dacă vom atribui compunerea celei mai timpurii forme din *Kebra Nagast* secolului al VI-lea d.Hr.

Despre slava regilor

Laudă lui Dumnezeu, Cel ce ține Universul, și Fiului Său Iisus Hristos, prin Care toate s-au făcut și fără de Care nimic nu s-a făcut, și Sfântului Duh, care de la Tatăl purcede și vine de la Fiul, noi credem și slăvim Treimea, unul Dumnezeu, Tatăl și Fiul și Sfântul Duh.

1.

◇ Despre slava regilor ◇

Interpretarea și explicarea celor trei sute optsprezece [părinți] ortodocși privind splendoarea și măreția și slava și cum Dumnezeu le-a dat fiilor lui Adam și în special măreția și splendoarea Sionului, Tabernacolul (tâbôt) Legii lui Dumnezeu, pe care El l-a făcut și construit în cetatea Hisholiness înaintea tuturor celorlalte, [atât] îngeri, cât și oameni. Căci atât Tatăl, cât și Fiul și Sfântul Duh, cu bunătate și înțelegere, au creat Sionul ceresc spre a fi sălaș Slavei lor. Iar apoi Tatăl, Fiul și Sfântul Duh au spus: „Să facem pe om după chipul și asemănarea Noastră”¹, și pe dată făcură așa. Iar Fiul a spus: „Voi face trupul lui Adam”, iar Sfântul Duh a spus: „Voi lucra în inimile Profeților și Dreptilor”, iar această făgăduială a fost [împlinită] în Sion, Cetatea Slavei. Iar David a spus: „Adu-ți aminte de înțelegerea cu poporul tău pentru mântuire, toiagul moștenirii Tale, în Muntele Sionului în care ai locuit”².

Și El îl făcu pe Adam după chipul și asemănarea Sa, ca să îl îndepărteze pe Satan din cauza mândriei sale, împreună cu oastea lui, și să îl facă pe Adam – propria Sa creație – împreună cu dreptii săi, spre lauda Lui. Căci planul Domnului era deja făcut: „Mă voi face om și voi fi în tot ce am creat, voi locui în carne”. Și în zilele care urmară, din bunăvoința Domnului, al doilea Adam se făcu din carnea Celui de al Doilea Sion, Care era Hristos, Mântuitorul nostru. Aceasta este gloria și credința noastră, viața și speranța noastră, Al Doilea Sion³.

¹ Geneza, I, 26.

² Psalmul LXXIV, 2.

³ Adică Fecioara Maria, identificată în Cap. II cu „Tabernacolul Legii lui Dumnezeu, cerescul și spiritualul Sion”.

2.

◇ Despre măreția regilor ◇

Să vedem deci care din regii pământului, de la primul până la ultimul, va crește sau va scădea, în respectul Legii, al hotărârilor, al onoarei și al măreției.

Grigore, făcătorul de minuni⁴, care a fost închis într-o peșteră din cauza iubirii sale pentru martiriul lui Hristos și care, timp de cincisprezece ani, a suferit tot felul de neajunsuri, a spus: „Pe când eram în peșteră, am chibzuit asupra acestei probleme și asupra nebuniei regilor Armeniei și mi-am spus: «Din câte îmi dau eu seama, (în) ce (constă) măreția regilor? În mulțimea soldaților, sau în splendoarea averilor lumești sau la cât se întinde stăpânirea asupra satelor și orașelor?» La asta mă gândeam de fiecare dată în rugăciunile mele, iar gândul nu îmi dădea pace și începeam iar și iar să meditez asupra măreției regilor. Iar acum voi începe”.

⁴ Grigore, cel la care se face referire aici, nu este Grigore Taumaturgul, ci Grigore Luminătorul, sau Grigori Lusarovici, care a „luminat” în primul sfert al sec. XIV.

3.

◇ Despre regatul lui Adam ◇

Și merg la Adam și spun că Dumnezeu este cu adevărat rege, iar El l-a numit sub El pe Adam să fie rege asupra a ce El a creat. Și l-a alungat din Grădina pentru apostazia prin păcatul Șarpelui și uneltirile Diavolului. Iar la acel moment nefericit, s-a născut Cain, iar când Adam i-a văzut figura aspră și posacă și aspectul de om rău, se întristă nespus. Apoi s-a născut Abel, iar când Adam văzu că arăta a om bun și avea o figură veselă, spuse: „Acesta este fiul meu, moștenitorul regatului”.

4.

◇ Despre pizmă ◇

Și când ei au crescut împreună, Satana era invidioasă pe el și a aruncat invidia aceasta în inima lui Cain, care era invidios [pe Abel] mai întâi din cauza cuvintelor tatălui său Adam, care spusese: „Cel care are chipul blajin va fi moștenitorul regatului meu”; și în al doilea rând, din cauza surorii sale cu fața frumoasă, care se născuse odată cu el și îi fusese dată lui Abel, chiar atunci când Dumnezeu le-a poruncit să se înmulțească și să umple pământul – acum fața surorii care se născuse odată cu Abel semăna cu aceea a lui Cain, iar tatăl lor le transferase (adică pe cele două surori) atunci când le-a dat [în căsătorie]; în al treilea rând, pentru că atunci când cei doi [frați] au adus sacrificii, Dumnezeu a acceptat jertfa lui Abel și a respins-o pe aceea a lui Cain. Și din cauza acestei invidii, Cain l-a omorât pe Abel. Astfel fratricidul a fost provocat mai întâi de invidia Satanei pe copiii lui Adam. Și, omorându-l pe fratele lui, Cain a căzut într-o stare de tremurături și de frică grozavă și a fost izgonit de tatăl său și de Domnul său. Și [după aceea] s-a născut Set, iar Adam s-a uitat la el și a spus: „Acum și-a arătat Dumnezeu mila față de mine și mi-a dat lumina feței. În tristă amintire îmi voi alina singur (?) durerea cu el. Numele celui care îmi va ucide moștenitorul va fi pătat, chiar și până la a noua generație”.

5.

◇ Despre împărăția lui Set ◇

Și Adam a murit și Set a stăpânit cu dreptate. Și Set a murit și Henos (Enos) a stăpânit. Și Henos (Enos) a murit și Kaynan (Cainan) a stăpânit. Și Kaynan (Cainan) a murit și Malal'el (Mahalaleel) a stăpânit. Și Malal'el (Mahalaleel) a murit și Yarod (Iared) a stăpânit. Și Yarod a murit și Henoah (Enoh) a stăpânit cu dreptate și i-a fost teamă de Dumnezeu și [Dumnezeu] l-a ascuns, astfel încât el să nu poată vedea moartea. Și el a ajuns rege în Țara celor Vii. Și după ce Enoah a dispărut, Matusala (Methuselah) a stăpânit. Și Matusala a murit și Lamekh (Lameh) a stăpânit. Și Lameh a murit și Noh (Noe) a stăpânit cu dreptate și i-a plăcut Domnului în toate făptuirile sale.

6.

◇ Despre păcatul lui Cain ◇

Și blestematul acela de bărbat Cain, ucigașul fratelui său, a înmulțit răul și seminția lui a făcut la fel și ei l-au provocat pe Dumnezeu la mânie cu răutatea lor. Nu aveau frică de Dumnezeu în fața ochilor și nu aveau niciodată în minte că El îi crease și niciodată nu se rugau la El și niciodată nu-L venerau și nu-L chemau niciodată și niciodată nu-I făceau slujbe cu frică: nu, ei mâncau și beau și dansau și cântau la instrumente cu coarde și cântau cântece nerușinate pe deasupra și lucrau necurat cu legea, fără măsură și fără regulă. Iar răutatea copiilor lui Cain se înmulțea, până când, în cele din urmă, în culmea desfrâului lor, au introdus sămânța măgarului în fundul ipei, și așa a apărut catârul, ceea ce Dumnezeu nu poruncise – întocmai celor care-și dau copiii care sunt credincioși celor care îl tăgăduiesc pe Dumnezeu, iar progeniturile lor devin sămânța nerușinaților gomorațiți, o jumătate a lor fiind de sămânță bună și o jumătate din sămânță rea. Iar în ceea ce îi privește pe cei care fac [această] răutate, judecata lor este gata și greșeala lor în așteptarea judecății.

7.

◇ Despre Noe ◇

Apoi Noe era un om drept. Se temea de Domnul și respecta dreptatea și Legea pe care părinții lui i le făcuseră cunoscute – acum Noe era a zecea generație de la Adam – și ținea minte și făcea ceea ce era bun și-și ferea trupul de desfrânare și-și dojenea copiii, interzicându-le să se amestece cu copiii lui Cain, tiranul mândru, sfâșietorul regatului, [care] se călăuzea după sfaturile Diavolului și care făcea să înflorească răul. Și care le spunea despre tot ceea ce ura Domnul – mândria, lăudăroșenia în vorbe, încântarea de sine, calomnia, învinuirea neîntemeiată și depunerea de jurămintе strâmbе. Și pe lângă lucrurile acestea, în răutatea necurățeniei lor, care era fără lege și împotriva regulii, bărbatul înfăptuia pângărirea cu bărbatul, iar femeia făcea cu femeia lucrul cel urât.

8.

◇ Despre Potop ◇

Și lucrul acesta era rău în fața Domnului și El i-a distrus prin apa Potopului, care era mai rece ca gheața. El a deschis stăvilarele cerului și cascadele Potopului au căzut în torente; și El a deschis izvoarele care erau sub pământ și fântânile Potopului au apărut pe pământ. Iar păcătoșii au fost stârpiți, pentru că ei au cules fructele pedepsei lor. Și odată cu dâșii au pierit toate fiarele și târâtoarele, pentru că ele fuseseră toate create pentru mulțumirea lui Adam și pentru slava lui, unele pentru a-i da hrană și unele pentru plăcerea lui și unele întru slava Făcătorului său, așa încât el să le poată cunoaște, chiar după cum a spus David: „Și Tu le-ai pus toate sub picioarele lui”⁵; de dragul lui au fost create și de dragul lui au fost ele distruse, cu excepția a Opt Suflete, precum și șapte din fiecare soi de animale și târâtoare curate și două din fiecare soi de animale și târâtoare necurate.

⁵ Psalmul VIII, 6.

9.

◇ Despre Legământul lui Noe ◇

Și atunci Noe, omul cel drept, a murit și Sem a stăpânit cu înțelepciune și dreptate, pentru că fusese binecuvântat de Noe, prin spusele sale: „Să fii Dumnezeu pentru fratele tău”. Iar lui Ham i-a spus: „Să fii servitorul fratelui tău”. Și i-a spus lui Iafet: „Să-i fii servitor lui Sem, moștenitorul meu, și să-i fii rob”⁶. Și iarăși, după Potop, Diavolul, Dușmanul nostru, nu a încetat cu vrăjmășia lui față de copiii lui Noe, ci l-a tulburat pe Canaan, fiul lui Ham, și acesta a devenit tiranul nestăpânit (sau uzurpatorul) care a smuls regatul de la copiii lui Sem. Apoi ei au împărțit pământul între dâșii, iar Noe i-a pus să jure pe Numele Domnului că nu-și vor încălca hotarele unul altuia și nu vor mânca animalul care a murit de unul singur sau care a fost sfâșiat [de animalele sălbatice] și că nu se vor desfrâna împotriva legii, altfel Dumnezeu va deveni din nou foarte mânios față de ei și îi va pedepsi cu un Potop. Iar în ceea ce-l privește pe Noe, el s-a umilit singur și a adus un sacrificiu și a